Nr. 2, 11. årgang, Februar 2009

Pris 25 kr.

NYT FRA

HARE KRISHNA

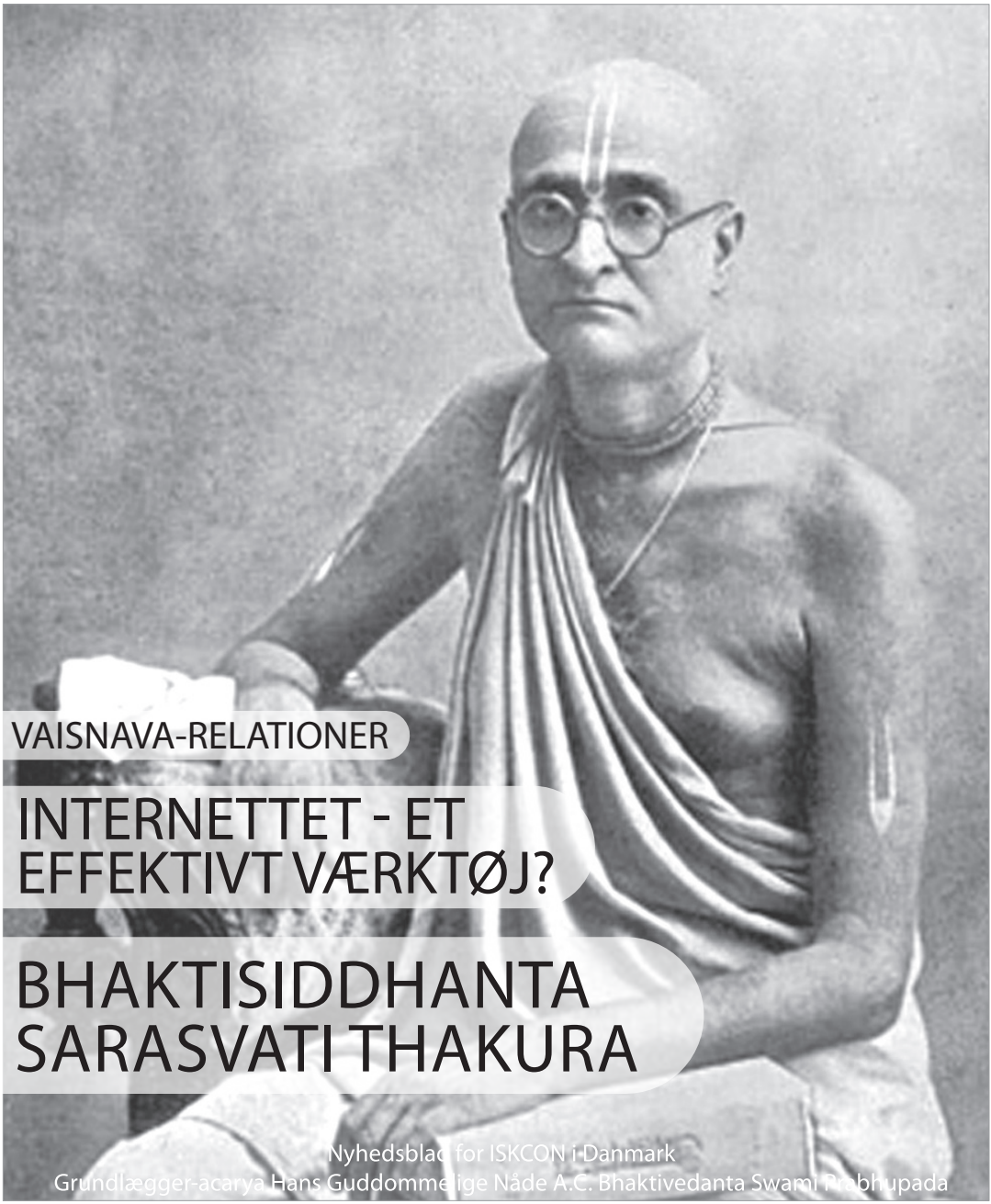

VAISNAVA-RELATIONER

INTERNETTET - ET EFFEKTIVT VÆRKTØJ?

BHAKTISIDDHANTA SARASVATI THAKURA

Nyhedsblad for ISKCON i Danmark
Grundlægger-acarya Hans Guddommelige Nåde A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Sri-Sri Gaura-Nitais 25 års jubilæum

Af Lalitanatha Dasa

Denne tid af året er en travl tid, hvad angår Krishna-bevidste mærkedage. Mandag den 2.2 er det Advaita Acaryas fremkomstdag, den 7.2 er det Nityananda Prabhus fremkomstdag, og den 14.2 er det Srila Bhaktisiddhantas fremkomstdag. Der er også andre dage som Madhvacarya og Ramanujacaryas bortgangsdage, Narottama Dasa Thakuras fremkomstdag, Varahas fremkomstdag osv. Alle leder de op til den store dag i marts måned, tirsdag den 10.3, der er Gaura Purnima, Sri Caitanya Mahaprabhus fremkomstdag.

En ekstra særlig dag i år er Gaura-Nitais 25 års jubilæum, der falder på Nityananda Prabhus fremkomstdag den 7.2. Det er altså 25 år siden, at de små Deiteter af Sri-Sri Gaura-Nitai inkarnerede Sig på Københavnstemplets alter i templet i Soldalen på Østerbro. Templet var dengang et smalt toetagers rækkehus, hvor indvielsen skete i den ene stue, der fungerede som tempelrum. Der var ildofring, påkaldelse af Sri-Sri Gaura-Nitai, *kirtana* og, forelæsning med Harikesa Swami under tilstedeværelse af sikkert omkring 40 hengivne og gæster inklusive Devamrta Swami, Kamsahanta, Adi Deva, Pancamukha, Jahnu, Narayana m.fl.

Gaura-Nitai stod på alteret i Soldalen indtil 1987, hvor de flyttede til Frederiksberg i et større hus. Her inkarnerede De Sig kort tid efter i de to større former, der siden da også har boet på alteret, først på Frederiksberg, siden på Bauneholm ved Hillerød og nu på Skjulhøj Allé 44 i Vanløse.

Alle, der har lyst til at kigge forbi lørdag d. 7. februar og være sammen med Gaura-Nitai på denne særlige dag, er velkomne. Lørdag bliver mest en dag med *bhajana*, meditation og læsning sammen andre hengivne foran Gaura-Nitai. Den store offentlige fest for Nityananda Prabhu foregår under søndagsprogrammet, hvor der også vil være festligheder i anledning af Gaura-Nitais 25 år i Danmark. Mød op! ॐ

I dette nummer

Redaktionelt	**2**
Srila Prabhupadas side	**3**
Uddybning af ens vaisnava relationer	**6**
Internettet - et effektivt værktøj?	**9**
Transcendental psykologi	**12**
Reflektioner over Bhaktisiddhanta Sarasvarti Thakura	**16**
Ordliste	**20**
Børneside	**21**
Banan-halava	**22**

'*Nyt fra Hare Krishna*' udgives af Det Internationale Samfund for Krsnabevidsthed (ISKCON) i Danmark, grundlægger-*acarya* A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada.

© Copyright 2009, alle rettigheder forbeholdes.

ISSN 1600-0153

Redaktion:

Lalitanatha Dasa/Leif Asmark Jensen (ansvarshavende) lalitanatha@krishna.dk

Dandaniti Devi Dasi/Dorte Skou Jensen dandaniti@krishna.dk

Layout: Ananta Sri Dasa/Anders Grønlund mail@ananta.dk

Adresse: Sørningevej 39, Skamstrup, 4440 Mørkøv Tlf.: 59271930

Girokonto 1-688-3204. Bankkonto: Den Danske Bank reg. 3534, konto 3534 125 119

Alle indlæg, kommentarer, spørgsmål osv. er velkomne. Kontakt redaktionen for næste deadline.

Srila Prabhupadas side

Slagtercivilisation

I juni 1974 havde Srila Prabhupada en samtale med nogle af sine disciple på Hare Krishna-landbrugssamfundet nær Valencey, Frankrig. Srila Prabhupada talte om, at den moderne civilisations grådighed efter kød og dens omfattende system af hensynsløse og barbariske slagterifaciliteter nedkalder karmiske reaktioner i form af verdenskrige, som Srila Prabhupada kaldte "slagterier for menneskeheden."

Yogesvara dasa: Den anden dag sagde du, Srila Prabhupada, at i Indien var det i hvert fald indtil for nylig forbudt at spise køer. De, der spiste kød, spiste kun lavere dyr som hunde og geder.

Srila Prabhupada: Ja. Det er, hvad Vedaerne anbefaler kødspisere: "Spis hunde." Ligesom de spiser hunde i Korea, kan I også spise hunde. Men spis ikke køerne, indtil de dør en naturlig død. Vi siger ikke: "Spis ikke kød." I er meget glade for at spise køer. Godt, I må gerne spise dem, for når de dør, skal nogle jo have dem. Normalt giver man kadaverne til gribbene, men hvorfor kun til gribbene? Hvorfor ikke give dem til de moderne civiliserede mennesker, der ikke er bedre end gribbe? [latter]

Disse såkaldte civiliserede mennesker – hvad er forskellen imellem dem og gribbe? Gribbe elsker også at slå ihjel og spise døde kroppe. "Slå dem ihjel og nyd." Folk er blevet gribbe, og deres civilisation er en gribbecivilisation. Dyrespisere er som sjakalder, gribbe, hunde. Kød er ikke den rette mad for mennesker. I den vediske kultur er civiliseret mad eller menneskemad mælk, frugt, grønsager, nødder og korn. Lær dem det. Uciviliserede kæltringer, gribbe, *raksasaer* (kannibaler) – og de er ledere.

Derfor siger jeg, at i dag er lederne alle fjerdeklasses mennesker. Derfor er der kaos i hele verden. Vi har brug for lærde åndelige ledere, førsteklasses mennesker, til at lede. Mine disciple uddannes til at blive førsteklasses mennesker. Hvis folk tager vores råd, bliver alt godt. Hvad nytter det med fjerdeklasses mennesker, der leder et forvirret og kaotisk samfund?

Hvis jeg taler så åbenhjertigt, bliver folk vrede. Men i bund og grund er deres ledere alle fjerdeklasses mennesker. Førsteklasses mennesker er store hengivne af Herren, og de kan lede administratorerne og borgerne igennem deres ord og praktiske eksempel. Andenklasses mennesker er administrative, militære mennesker, der sørger for, at samfundet kører glat, og for borgernes sikkerhed. Og tredjeklasses mennesker er bønder, der dyrker afgrøder og beskytter køerne. Men hvem beskytter køerne i dag? Det er de tredjeklasses menneskers opgave. Så derfor er alle nu fjerdeklasses eller lavere. *Sva-vid-varahostra-kharaih samstutah purusah pasuh* [*Srimad-Bhagavatam* 2.3.19]: Folk lever nøjagtigt som dyr – uden regulative, åndelige principper – og iblandt dem selv vælger de så de største dyr. Alle kan gøre, hvad de vil, og hvad de synes – ingen regulative principper.

Men menneskelivet er bestemt til regulative principper. Vi insisterer på, at vores elever følger regulative principper – ingen kødspisning, ingen utilladt sex, ingen beruselse, intet hasardspil – blot for at gøre dem til virkelige mennesker. Uden regulative principper er det dyreliv.

Efter at have gennemgået millioner af liv i plante- og dyrearterne får den åndelige sjæl i den menneskelige livsform en chance for at begynde på *yoga*-systemet, og *yoga* betyder strenge regulative principper. *Indriya-samyamah* – beherskelse af sanserne. Det er det virkelige *yoga*-system. Men i dag misbruger de fleste mennesker det, skønt de måske siger, at de praktiserer *yoga*. Ligesom dyrene kan de ikke beherske deres sanser. Som mennesker har de en højere intelligens. De bør lære at beherske sanserne. Det er, hvad et menneskeliv er. *Na yat-karna-pathopetah*: Den, der ikke har hørt Krishna, Guddommens Højeste Personligheds,

budskab – om ikke andet, så bare i et øjeblik – er et dyr. Langt de fleste mennesker er ikke bedre end dyr, medmindre de trænes systematisk til en højere levestandard i åndelige værdier. De er på niveau med hunde, svin, kameler og æsler.

En moderne universitetsuddannelse forbereder praktisk taget en til at erhverve sig en hunds mentalitet for at kunne acceptere tjeneste hos en større herre. Ligesom hunde går de såkaldte uddannede personer, når de er færdige med deres såkaldte uddannelse, fra dør til dør med ansøgninger om en eller anden form for tjeneste. Dette har vi erfaring med i Indien. Der er så mange uddannede mennesker, der er arbejdsløse, for de er blevet uddannet som hunde. De er nødt til at have en herre, for de har ingen evne til at arbejde selvstændigt, ligesom en hund er en gadehund, der driver rundt på gaden, medmindre han finder sig en herre.

Bhagavan Dasa Goswami: Så mange Ph.d.er dimitterer fra skolen nu, uden at der er nok arbejde til dem, så de er nødt til at arbejde som lastbilchauffører eller taxachauffører.

Yogesvara Dasa: De skulle være den uddannede klasse – *brahmanaerne*.

Srila Prabhupada: De er ikke *brahmanaer*. De, der giver uddannelse i bytte for penge, er ikke *brahmanaer*. For eksempel holder vi forelæsninger og uddanner folk. Vi siger ikke, "Giv os en løn." Vi beder dem blot, "Kom her." Det er derfor, vi laver mad og afholder så mange gratis festivaler. "Vi giver jer mad. Vi giver jer et godt sted at sidde. Kom og hør om selvrealisering og Gudsbevidsthed." Vi beder ikke om penge: "Først betaling, så kan I komme og lære *Bhagavad-gita*." Det siger vi aldrig. Men disse såkaldte lærere, der allerførst som en betingelse kræver at få betaling – "Hvad løn kan I give mig?" – er som hunde. Sådan er en *brahmana* ikke. En *brahmana* beder aldrig om løn. En *brahmana* er ivrig efter at se folk blive uddannet. "Tag denne gratis uddannelse og bliv uddannet. Bliv menneske." Det er, hvad en *brahmana* gør. Jeg kom ikke her for at bede om penge, men for at undervise.

Bhagavan Dasa Goswami: Nu om dage er præster bange for at sige for stærke ting, ellers bliver de fyret og får ingen løn. Og politikerne er også bange for at sige, hvad de virkelig mener. De er bange for, at de vil blive stemt ud eller ikke få flere penge til sig selv.

Srila Prabhupada: Præsterne er ude efter penge. De er ikke førsteklasses. De er nogle usle mennesker. Det er grunden til, at det er gået tilbage for kristendommen. Præsterne kan ikke sige tingene ligeud. Der er et klart og ligetil bud: "Du må ikke slå ihjel." Men fordi folk allerede slår ihjel, er præsterne bange for at fremlægge buddet direkte, som det er. Nu giver de endog lov til, at en mand kan gifte sig med en mand for ikke at tale om andre ting. Præsterne prædiker for denne ide om mand-med-mand ægteskab. Se, hvor usle de er blevet! Var der tidligere nogen sådan ide, i det mindste uden for Amerika? Ingen kunne komme på den tanke, at en mand kunne gifte sig med en anden mand. Hvad er det for noget? Og præsterne støtter det. Er I klar over det? Så hvad er deres standard?

Jyotirmayi-devi dasi: Den præst, der kom på besøg, fortalte dig, at han bad alle sine sognebørn følge Guds lov. Så du spurgte ham, om han ville få dem til at følge det femte bud, loven imod at slå ihjel, dyr inklusive og specielt køer.

Srila Prabhupada: Ja, det er vores henstilling. Hvorfor slå køerne ihjel? Lad køerne blive beskyttet. Man kan tage køernes mælk og lave så mange nærende, velsmagende retter. Bortset fra det, når vi taler om kødspisning, kommer hver ko til at dø, så blot vent lidt, og der vil være så mange døde køer. Så kan I tage alle de døde køer og spise dem. Hvordan er det en dårlig ide? Hvis I siger, "I afholder os fra kødspisning," svarer vi, "Nej, vi holder jer ikke tilbage. Vi beder jer blot, "Slå ikke ihjel." Når koen er død, kan I spise den."

Yogesvara Dasa: Du har påpeget, at koen er nøjagtigt som en moder.

Srila Prabhupada: Ja, hun giver os sin mælk.

Yogesvara Dasa: Men nu i Vesten, når deres forældre bliver gamle, anbringer folk dem

oftest på et alderdomshjem. Hvis folk ikke har engang har medfølelse med deres gamle forældre, hvordan kan vi da uddanne dem til at beskytte koen?

Srila Prabhupada: De skal ikke beskytte koen. Vi kan beskytte koen. Vi beder dem blot: "Køb ikke kød fra slagteriet. Vi giver jer koen, når hun er død." Hvad er problemet?

Satsvarupa Dasa Goswami: Ikke nok kød hurtigt nok. De spiser så meget kød.

Srila Prabhupada: Ikke nok? Hvordan får man mere kød ved at slå koen ihjel? Antallet af køer vil forblive det samme. Bare vent på deres naturlige død. Det er den eneste begrænsning. Der er et begrænset antal køer. Hvad enten man venter på deres død eller slår dem ihjel med det samme, forbliver antallet af køer det samme. Så vi beder jer blot, "Slå dem ikke ihjel. Vent på deres naturlige død og tag så kødet." Hvad er problemet? Og vi siger til jer, "Lad os tage køernes mælk, så længe de lever, og tillave velsmagende mad til hele menneskesamfundet."

Yogesvara Dasa: Hvis folk ikke slår køerne ihjel, vil de få endnu mere kød, for på den måde får køerne tid til at få flere køer. Hvis man ikke slår køerne ihjel med det samme, bliver der endnu flere køer.

Srila Prabhupada: Flere køer, ja. De vil få flere køer. Vi henstiller blot: "Slå ikke ihjel. Lad være med at have store slagterier." Det er meget syndigt. Det nedkalder alvorlige karmiske reaktioner over samfundet. Stop disse slagterier. Vi siger ikke, "Hold op med at spise kød." I kan spise kød, men få det ikke fra slagteriet igennem drab. Bare vent og I får kadaverne. Hvor længe lever køerne, når det kommer til stykket? Deres maksimumalder er tyve år, og mange køer bliver kun atten, seksten eller ti år gamle. Så vent så længe. Derefter vil der jævnligt være døde køer, I kan spise. Hvad er problemet?

I de første år vil I måske ikke få så meget som nu. I den tid kan I spise hunde og katte [latter.] Ja. I Korea spiser de hunde. Hvad er forskellen imellem her og Korea? I kan også spise hunde i en overgangsperiode. Eller svin. Spis svin. Vi forbyder ikke, at man slår disse mindre vigtige dyr ihjel. Vi giver hverken lov til det eller forbyder det. Men vi beder specielt om kobeskyttelse, for det er beordret af Herren Krishna. *Go-raksya*: "Beskyt køerne." Det er vores pligt.

Og økonomisk set er det også godt. Krishna har ikke anbefalet dette for ingenting. Sådan er det ikke. Krishnas ordre giver mening. Køerne på vores Hare Krishna-gårde giver mere mælk end andre køer, for de er sikre på, at "Vi bliver ikke slået ihjel her." Det er ikke ligesom disse slyngler, disse såkaldte kristne, der siger: "De har ingen sjæl, de har ingen intelligens." De har intelligens. Andre steder giver de ikke så megen mælk. Men på vores gårde er de glade. Så snart de hengivne kalder, kommer de. De er nøjagtigt ligesom venner, og de er sikre på, "Vi bliver ikke slået ihjel." Så de er glade, og de giver megen mælk. (Fortsættes i næste nummer) ॐ

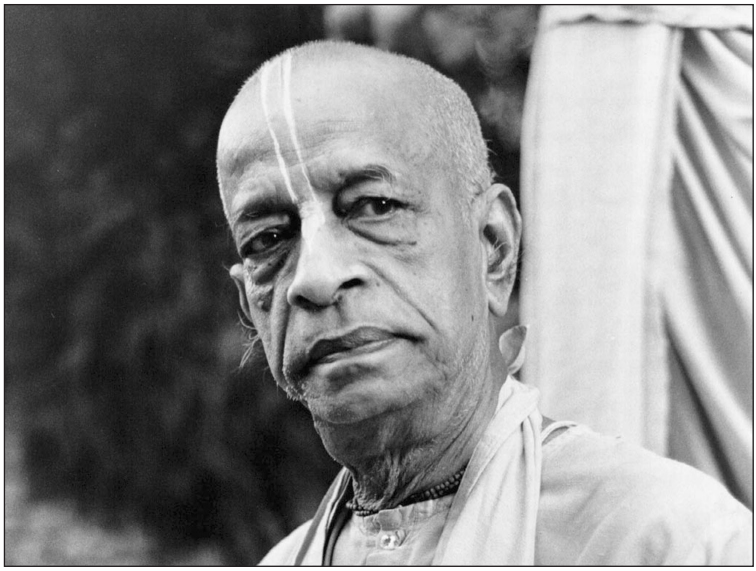

Uddybning af ens vaisnava-relationer

Af Maritza Mardones

Da jeg vågnede her til morgen, kom jeg i tanke om en samtale, jeg havde med en fin hengiven for nogle uger siden. Den handlede om kærlighed og om de ting, der hindrer den frie strøm af kærlighed. Vi talte om, at nogle hengivne er meget dedikerede til *guru* og Krishna, men har vanskeligt ved at kultivere venskab med andre *vaisnavaer.* Jeg har forsøgt at finde ud af, hvorfor det er sådan, da jeg mener, at det i sidste ende er en hindring i åndeligt liv. Hvis man ikke kan elske og sætte sin lid til *vaisnavaerne,* ender man med at være meget ensom og dermed uden beskyttelse imod *mayas* indflydelse igennem sindet og fra ikke-hengivne. Alle former for illusioner om en selv vil opstå lige fra illusionen om, at man er mere avanceret og renere end andre, eller at man er håbløs, til blindhed overfor ens egne *anarthaer* [urenheder].

Maritza Mardones

En anden grund til, at venskab og kærlighedsforhold i Krishna-bevidsthed er så vigtige, er, at de er en forberedelse til den åndelige verden. I den åndelige verden er der et konstant samarbejde for at give lykke til det Guddommelige Par, og hvis man ikke har lært at samarbejde med andre, er man ikke parat til at komme dertil, men vil være en forstyrrelse.

Herren Krishna siger i *Adi Purana* til Arjuna: "Min kære Partha, den, der hævder at være min hengivne, er det ikke. Kun den person, der hævder at være Min hengivnes hengivne, er virkeligt Min hengivne." Dette gives ofte som et stærkt argument for, hvorfor man skal overgive sig til en åndelig mester, men jeg tror, at det også refererer til at kultivere kærlighedsforhold til andre *vaisnavaer.* I *Srimad-Bhagavatam* (11.2.46) står der skrevet: "En *madhyana-adhikari* er en hengiven, der tilbeder Guddommens Højeste Personlighed som den højeste genstand for kærlighed. Han kultiverer venskabsforhold til Herrens hengivne, han er barmhjertig overfor de uskyldige, og han undgår dem, der af natur er misundelige."

I Srila Rupa Goswamis *Nectar of Instruction* i kommentaren til 5. vers forklarer Srila Prabhupada meget fint, hvordan man ikke bare bør indgå i et hvilket som helst forhold til hengivne uden skelnen og *vaisnava*-etikette. Find tid til at læse den passage.

Så vidt jeg kan forstå fra min egen lille erfaring i hengivent liv og i livet generelt, er hindringen for kærlighed meget tit frygt.

• Frygt for at åbne vores hjerter overfor andre, for da viser vi vores svagheder, som vi er bange for at få afsløret overfor verden.

• Frygt for at blive såret på forskellige måder.

• Frygt for ikke at blive elsket til gengæld.

• Frygt for ikke at blive accepteret, sådan som vi er, med alle vores *anarthaer* og dårlige kvaliteter.

Listen kan gøres meget længere, og jeg tror, at de fleste af os har den slags frygt i større eller mindre grad, og i den grad vil vi ikke kunne have tilfredsstillende kærlighedsforhold til andre hengivne og i sidste ende til Krishna. Jeg tror, at sådan, som vi er overfor andre *vaisnavaer,* afspejler vores sande forhold til Krishna. Vi bør ikke narre os selv til at tro, at vi kan have et perfekt forhold til Herren og på samme tid ikke være i stand til at have de seks former for kærlighedsudveksling med en eneste hengiven. Det er symptomet på en begynder i åndeligt liv:

”En person, der med stor tro tilbeder Deiteten i templet, men som ikke ved, hvordan man opfører sig overfor hengivne og mennesker i almindelighed, kaldes en *prakrta-bhakta* eller *kanistha-adhikari* [en materialistisk hengiven].” (*Srimad-Bhagavatam* 11.2.47)

Alle hengivne bør uden tvivl respekteres. Selv den, der er nybegynder som hengiven, holder Herren meget af. Selv om jeg selv dårligt nok er en begynder, vover jeg på en eller anden måde alligevel at tale i håb om, at dette emne kan give gode resultater i udvekslingen af kærlighed i *vaisnava*-samfundet til glæde for *guru* og Krishna.

Min personlige indsigt i, hvordan man overvinder den frygt, der stopper strømmen af kærlighed, er at elske hver hengiven, hvert familiemedlem og andre levende væsener betingelsesløst. Hvis vi elsker betingelsesløst, bliver strømmen af kærlighed fra vores hjerte ikke standset. Den bliver måske ikke modtaget af alles hjerter, men den vil fortsætte med at strømme. Den form for kærlighed giver kolossal lykke og fjerner al lyst og begær fra ens eget hjerte. Betingelsesløs kærlighed er fri for forventninger og dermed fri for skuffelser. Denne betingelsesløse kærlighed er mulig igennem en masse barmhjertighed fra *guru* og Krishna, igennem sang af de hellige navne og igennem kultivering af en tjenestementalitet. Hvis man ser sig selv som alles og specielt *vaisnavaernes* tjener, vil ens eneste mål og meditation være på en eller anden måde at tjene *vaisnavaerne* for at tilfredsstille dem og få deres barmhjertighed, så man kan avancere i åndeligt liv ved deres nåde. Når man tjener *vaisnavaer,* skal det selvfølgelig gøres med sund dømmekraft og hensyntagen til personen, hvilket Herren i hjertet vil give en intelligens til at gøre, når Han ser det ægte ønske om at glæde Hans hengivne. En god portion erfaring er også en hjælp her.

“Hvis vi elsker betingelsesløst, bliver strømmen af kærlighed fra vores hjerte ikke standset. Den bliver måske ikke modtaget af alles hjerter, men den vil fortsætte med at strømme.”

Betingelsesløs kærlighed kan også kultiveres ved at se de hengivne fra Herren Krishnas perspektiv. Hvis vi i lidenskabens kvalitet forsøger at se de hengivne med materielle øjne, ser vi alle former for fejl og fokuserer på gemene bagateller, men hvis vi forsøger at se hengivne fra et større og mere holistisk perspektiv, vil vi se de hengivnes potentiel til, hvad de kan blive i nær fremtid igennem *bhakti-yogaens* proces.

Det var for eksempel Raghunatha Bhatta Goswamis måde at se på. Han ønskede aldrig at høre nogen form for kritik af hengivne, siden han havde tro på, at deres fejl under alle omstændigheder ville gå væk igennem praktiseringen af hengiven tjeneste.

Så hvad er Herren Krishnas perspektiv? Hvordan ser Han Sine hengivne? Selv de fire slags nybegynderhengivne er i Herrens øjne hæderfulde og storsindede *mahatmaer* [store sjæle], skriver Srila Prabhupada i *Nectar of Devotion* i kapitlet 'Kvalifikationer for at gøre hengiven tjeneste.' De fire slags er de fromme personer, der lider, ønsker rigdom, er nysgerrige og søger efter viden om det Absolutte (*Bhagavad-gita* 7.16).

Mange steder i *Bhagavad-gita* siger Herren Krishna, at Hans hengivne er Ham meget dyrebare, Han er meget dyrebar for Sine hengivne, og Han anser Sine hengivne for at være ligesom Sit eget selv. Han siger også, at Han er Sine hengivnes snarlige befrier, og at Hans hengivne bor i Ham:

"De, der følger denne uforgængelige vej af hengiven tjeneste, og som fuldstændigt engagerer sig selv med tro og gør Mig til det højeste mål, er Mig meget, meget kære." (*Bhagavad-gita* 12.20)

Så praktisk taget hver eneste hengivne har gjort Herren Krishna til sit mål i livet. Selv om der på samme tid er en masse kamp med materielle ønsker, er denne hengivne fra Herrens synspunkt Ham meget, meget kær. Så jeg tror, at hvis vi forsøger at se de hengivne igennem de guddommelige øjne af betingelsesløs kærlighed og os selv ligeledes, vil vi være i stand til at elske andre betingelsesløst og dermed glæde Herren ubegrænset.

Vi bør aldrig i så meget som et øjeblik tvivle på, at Herren elsker os betingelsesløst. Vi bør have tro på Hans ord i *Bhagavad-gita*, at på trods af vores nuværende fejl elsker Herren os og længes efter vores selskab. Og vi bør forsøge at elske andre hengivne betingelsesløst på samme måde, som Herren elsker os. Hvis nogen form for tvivl skulle opstå i ens sind og få en til at dømme dette essay som fjollet New-age snak om kærlighed, bør man læse *Bhagavad-gita* igen fra perspektivet af Krishna, der elsker Sine hengivne betingelsesløst, og man vil se, at man er værd at elske, og at man faktisk er Herren meget kær.

Hvis vi kan få bugt med tvivl om, hvorvidt Herren elsker os eller ej, vil vores egen strøm af kærlighed også blive betingelsesløs overfor uanset hvem, der kommer til templet og påbegynder hengiven tjeneste, og uanset hvor syndigt de lever deres liv i dag. Vi kan ikke vide, hvad de tidligere har gjort for Herren. Uanset om de bor i templet eller udenfor, er de Krishna meget kære og bør behandles sådan. Dette skal selvfølgelig kombineres med *vaisnava*-etikettete under vejledning af Srila Rupa Goswami, men grundlaget bør stadig være betingelsesløs kærlighed. ॐ

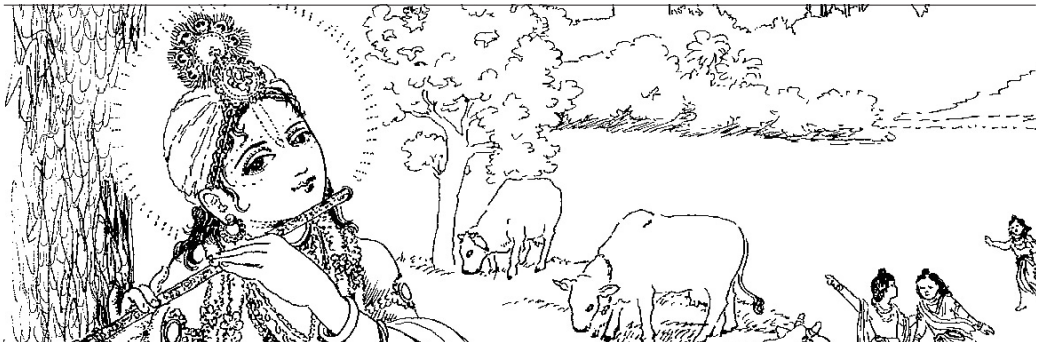

Hare Krishna Hare Krishna Krishna Krishna Hare Hare
Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare

Internettet - et effektivt værktøj

Af Sri Radha Govinda Dasi

Sri Radha Govinda Dasi fortæller om de muligheder, som de hengivne, der alligevel sidder foran Internettet mange timer hver dag, har for at nå ud med Krishna til tusinder af mennesker.

”Det opmuntrer mig meget at høre om den fantastiske succes, som du har med dine TV- og radioprogrammer. Forsøg så vidt muligt at øge vores prædikeprogrammer ved at bruge massemedier, når de er til rådighed. Vi er moderne *vaisnavaer,* og vi må prædike energisk og bruge alle til rådighed stående midler.” (Brev fra Srila Prabhupada til Rupanuga den 30. december 1971)

Muslimer, kristne og andre grupper prædiker i stort omfang på Internettet. Srila Prabhupada sagde mange gange, at *vaisnavaer* bruger alting i Krishnas tjeneste. Internettet, hvor så mange bruger deres tid på at surfe, chatte, sende e-mail, blogge osv., er ingen undtagelse. Professionelle softwarefolk tilbringer over halvdelen af deres tid foran computeren. Hvor finder man et bedre sted at kultivere dem?

Min umiddelbare erfaring med Internettet til at lære folk at kende og introducere dem til Krishna-bevidsthed er via Skype, et gratis Internetbaseret telefonsystem, hvor man kan tale med folk, have telefonkonferencer og chatte [skrive online frem og tilbage]. Man kan blive medlem af Skype og få det nødvendige program på www.skype.com, alt sammen gratis. Kina har det største antal Skype-brugere med over 13 millioner deltagere. Efter Kina kommer USA med omkring seks millioner mennesker på Skype. Et år efter, at Skype blev lanceret, var der 9,5 million brugere, og i dag er der over 100 millioner. På et hvilket som helst tidspunkt er 7-9 millioner mennesker online på Skype. Så snart man har koblet sig på (logget ind), kan man lave et opkald fra skrivebordet på sin computer til en

”Er du kommet hele denne vej for at spørge mig om livets mening? Du kunne bare være gået ind på min hjemmeside.”

hvilken som helst Skype-bruger. Man behøver ikke at vide, hvem vedkommende er. Han eller hun skal bare være logget på Skype et eller andet sted i verden. Selv om Skype hovedsageligt er beregnet til telefonisk kommunikation, kan man også sende tekstbeskeder og filer såsom Srila Prabhupadas bøger eller Krishna-bevidste billeder fra den ene ende af planeten til den anden på et øjeblik.

I seks måneder, imens jeg var i Sridhama Mayapur, prædikede jeg via Skype. I måneden *Purushottama* inviterede jeg flere folk og overbeviste dem om at besøge Mayapur, og de kom faktisk. Jeg tog dem rundt i Mayapur, og det var sjovt. De elskede det. Sridhar fra Chennai, den første, der kom på min opfordring, bemærkede, "Dette var en af de bedste oplevelser i hele mit liv!" Mayapur er blevet hans yndlingssted. Han kom med sin hustru, der også elskede oplevelsen.

På Skype føler vi os alle beskyttede og deler frejdigt vores opfattelser om mange forskellige ting inklusive filosofiske emner. Eftersom jeg til at begynde med mest stødte ind i mennesker, der prøvede at slå tiden ihjel, sendte jeg folk videre og bad dem gennemlæse hjemmesider som www.krishna.com, www.krishnascience.com og www.mayapur.com eller andre nyttige hjemmesider som www.vedabase.net, www.vconline.biz eller www.ultimateselfrealization.com. Jeg gav folk besked om, at hvis de ville tale med mig, skulle de være åndeligt interesserede. Nogle kontaktede mig ikke igen, men mange var imponerede efter at have besøgt disse hjemmesider og stillede alle mulige spørgsmål. Specielt kinesere virker til at blive begejstrede, når de ser disse hjemmesider, især www.mayapur.com.

På Skype mødte jeg kværulanter, fanatikere, racister og *mayavadier*, der udfordrede Guds eksistens. Det var spændende at forsøge at overvinde deres argumenter, men jeg tænkte tit, "Hvad har jeg egentlig opnået de sidste to timer?" For en måned siden holdt jeg derfor op med at debattere og besluttede mig for kun at tale med dem, der var åbne og villige til at lytte, selv om de var forvirrede i deres opfattelser.

Til tider er det værd at bruge nogle timer med en person, der er oprigtig, selv om han eller hun på samme tid er diskussionslysten. For eksempel har jeg på min kontaktliste over 40 muslimer. Fjorten af dem er åbne nok til at høre om *Bhagavad-gitas* filosofi, og tre af dem chanter nu Hare Krishna-*mantraet*.

Jeg møder forskellige slags mennesker på Skype: ateister (det er måske de fleste), elskere af Jesus (selv om de ikke altid følger ham), tilhængere af Sai Baba, hengivne af forskellige engle og halvguder, sindsforvirrede mennesker osv. Men jeg møder også intelligente, åbensindede personer, der er ivrige efter at lære mere om Vedaernes eller hinduismens rødder. Jeg holder forbindelsen ved lige med dem og har introduceret dem til Krishna-bevidste hjemmesider. Min oplevelse er, at Internettet er det eneste sted, hvor jeg har mødt folk med så megen tid til rådighed og intet at lave. Ved andre forsøg på at kontakte dem har folk afvist mig under påskud af at have for travlt, selv om de blot sad og så TV. Men når folk er online, virker de ofte til at være meget ivrige efter at chatte og tale og have tid til det.

I de første par dage gav jeg dem min virkelige alder (23), men jeg opdagede, at det var dårligt, siden mange mænd er på udkig efter kvinder. Så begyndte jeg at sige, at jeg er 65 år. Pludselig fik jeg kontakt til de bedste mennesker, der var oprigtigt interesserede i at høre om Gud eller sandheden. Efter at have vundet en persons tillid forklarer jeg, hvorfor jeg siger, at jeg er 65. Hidtil har det ikke været et problem.

Engang spurgte en person fra Mumbai mig, "Bliver du ikke træt af at tale om Krishna med så mange folk hver dag?" "Nej," svarede jeg, "Jeg bliver aldrig træt af det." På en eller anden måde fandt vi da ud af, at to andre på hans kontor også chatter med mig.

Programmet Skypecast er et effektivt værktøj til at prædike til mange mennesker på samme tid. Det er en offentlig chat. Nogle gange kan det være vanskeligt at få selv nogle få til at komme til et hjemmeprogram, men på Skype kan man have besøg af så mange, man vil. Man kan give

dem valget imellem blot at lytte, at tale med eller blot at skrive. Og som vært kan man selvfølgelig udelukke enhver, der skaber forstyrrelse. Mange muslimer og kristne giver foredrag over Skypecast. For eksempel lagde jeg i dag mærke til Skypecasts med titlen "Stil en mormon et spørgsmål" (med nitten deltagere), "Spørgsmål fra Biblen," "Tal med Gud." osv.[1]

For nogle uger siden mødte jeg en psykolog fra USA. I går var han lidt nedtrykt, så jeg blev hængende og gav ham råd i en halv times tid. Han er en intelligent mand, der har problemer i sine forhold til nogle andre personer i sit liv. Jeg forklarede ham vigtigheden af at udvikle vores forhold til Gud og betydningen og vigtigheden af at chante *maha-mantraet.* Til min overraskelse bad han mig om at få *mantraet*, og vi chantede sammen i næsten en halv time på Skype. Han sagde, "Jeg kunne mærke dette *mantra* blive sagt fra mit hjerte. Det er første gang, jeg har den oplevelse." Han var glad bagefter og kom samme aften ind på vores offentlige Skypecast "Mantra-meditation." Under Skypecasten gav jeg deltagerne linket til Mayapurs webkamera, så imens de så Herren Gauranga på deres skærme, nød de recitationen og sangen af *mantraet.*

Med hjælp fra flere hengivne fra hele verden arrangerede vi Skypecasts hver dag og inviterede ved visse lejligheder særlige gæster som B.V. Narasimha Maharaja, Jananivasa Prabhu og Vidvan Gauranga Prabhu. Nogle af mine kontakter begyndte også at hjælpe med at organisere sådanne programmer, hvilket gjorde dem stærke i deres egen tro. Så dette kan også gøres. Men vigtigst af alt er kultivering eller opfølgning. Kontakterne skal have jævnlig opmærksomhed, ellers er det som at så frø uden at vande dem.

Jeg har distribueret e-bøger som *Bhagavad-gita*, Hinsides fødsel og død og *Sri Isopanisad.* Disse bøger kan hentes gratis på www.krishna.com. Vi lavede endog nogle online maratoner, hvor vi konkurrerede om at se, hvem der kunne distribuere flest e-bøger. At give Srila Prabhupadas bøger ud for prisen af en lille smule tro opmuntrer folk og gør det nemt for os at distribuere dem. Selv plakater, billeder og Krishna-bevidste videoer kan deles online med minimal anstrengelse.

Under Gaura Purnima-festivalen havde jeg ikke været på Internettet i en uge. Bagefter fandt jeg ud af, at nogle af mine kontakter ventede på at komme til at tale med mig. De fortalte mig ting som, "Hallo! Hvor har du været? Vi har savnet at høre om Gud og filosofi." "Du gav mig ikke din e-mail. Jeg har nogle spørgsmål." "Siden jeg har fundet dig på Skype, har mit liv ændret sig med hensyn til vaner og tanker. Nu chanter jeg *mantraet* og er fredfyldt. Bliv ved at holde dig i kontakt med os." Flere andre sagde, "Vi kan ikke finde andre, der taler om sandheden og om livets formål," eller "At høre om sådanne ting er blandt de bedste ting i min dag midt i alt mit hektiske arbejde." Da jeg som sædvanligt chattede med en af mine kontakter i Hyderabad, fortalte han mig, at der var tre andre folk i hans softwarefirma inklusive hans chef, der hver dag chattede med en person ved navn Sri Radhe (!) fra Mayapur. Hver dag til frokost talte de om Krishna og Mayapur og også om denne "Sri Radhe" (undertegnede), og hvordan de planlagde at komme til Mayapur.

Skønt min primære erfaring er med Skype, er der nu flere mere kraftfulde og flersidede programmer, der lader en være i kontakt med tusinder af mennesker, såsom www.ustream.tv. Hengivne kunne forene deres Internet-prædiken og danne grupper, der vil gøre denne tjeneste. Mange hengivne sidder ved en computer mange timer hver dag. Vi kunne have talrige foredrag eller online dialoger, en Krishna-bevidst tilstedeværelse på Internettet 24 timer i døgnet. Vi kunne give interesserede menneskers kontaktinformationer til prædikanter i deres områder med henblik på en mere direkte opfølgen. Det eneste problem er at give folk *prasadam* online, men man kan lære dem at ofre mad til Krishna. Dette kan være et komplet program og begyndelsen på en ny prædikeæra! ॐ

1 Skypecast er i skrivende stund (januar 2009) ikke tilgængelig. Af en eller anden grund har Skype valgt at tage Skypecast væk fra Internettet, men vil genlancere det på et tidspunkt.

Transcendental psykologi, 7
Ramanujas psykologiske oversigt

Af Lalitanatha Dasa

Dette afsnit af Transcendental psykologi er et kig på elementerne i Ramanujacaryas psykologiske forståelse, sådan som den kommer til udtryk i hans Visitadvaita-filosofi. Ramanuja (1017-1137) var den ene af de fire store vaisnava-acarya'er og den vigtigste acarya i Sri-vaisnava-traditionen.

Som de foregående afsnit i denne serie bygger også dette på Vedanta Psychology af Suhotra Maharaja. Dette afsnit er et uddrag fra kapitlet An Overview of the Psychology of Bhakti-yoga.

Blandt alle *vaisnavaer* siges Ramanujacarya at have givet den dybeste psykologiske indsigt i sin *Visitadvaita Vedanta*-filosofi. Ramanuja redegør indgående i sin forklaring af *bhakti-yoga* for den åndelige sjæls betingede bevidsthed. I *Indian Psychology*, en bog fra 1975, gennemgår Raghunatha Safaya den psykologiske forståelse hos elleve store *acaryaer* fra forskellige traditioner fra gammel tid og bemærker:

"Ramanuja har den mest logiske og rationelle opfattelse. Han anser bevidsthed for at være en egenskab ved den, der er bevidst, en virkelighed og ikke en abstraktion."

Safaya skriver også: "Imens *Advaita Vedanta* fordrejer *Upanisadernes* psykologi i retning af *mayavada* (der går imod *Upanisadernes* ånd), viderefører *Vaisnava Vedanta*-psykologien ånden i *Upanisaderne*." Han konkluderer: "Ramanujacaryas *Visistadvaita* repræsenterer alle tre skoler indenfor *Vaisnava Vedanta* (*visistadvaita, dvaita* og *bhedabheda*), hvad psykologiske principper angår."

Følelser kan kaldes for selve "limen" i sindets tilknytning. Hvorvidt man befries fra eller bindes til den materielle verden, afgøres af kvaliteten af ens følelsesmæssige tilknytning. Den psykologiske "lim" i hengiven tjeneste er *bhakti*, følelsen af ren hengivenhed. *Bhakti-yoga* er kultiveringen af denne følelse, af sindets tilknytning til Krishna.

I psykologisk sprogbrug kaldes det følelsesmæssige for sindets 'affektive' side, en mental tilstand af vækkede følelser som tilstanden hos en person, der nærer følelser for en anden

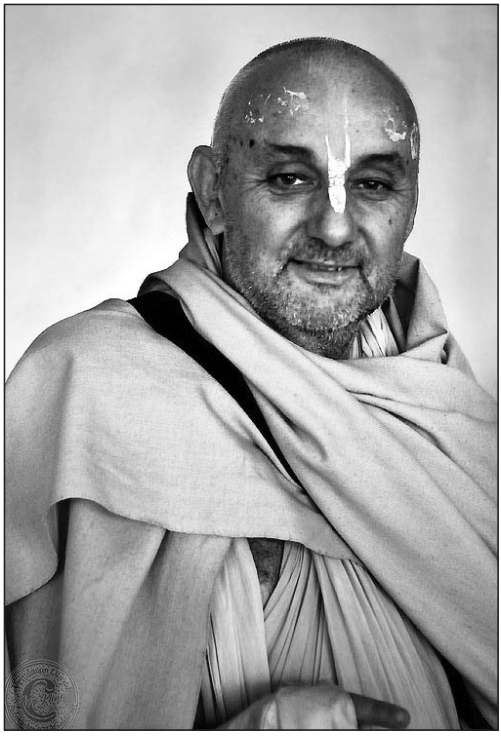

Suhotra Prabhu

person. Sindet har også en 'kognitiv' (tænkende) side og en 'konativ' (aktiv) side. Ud af disse sindets tre *vikara'er* (forvandlinger), dvs. følelse, tanke og vilje, fastslår Ramanujacarya, at det affektive eller følelsesmæssige overskygger de andre. Safaya: "Kognition og konation er underordnede."

Hos Sankaracarya er alle mentale tilstande psykotiske og har ingen virkelighed overhove-

det. Subjektet (den, der tænker, føler og vil) hallucinerer blot. Ramanuja forkaster denne *mayavada*-ide. Som dele af Herrens makrokosmiske form har de individuelle subjekter og objekter deres mikrokosmiske virkelighed. Herren er den store og oprindelige *jnata* (kender), *bhokta* (erfarer eller nyder) og *karta* (handlingsperson). *Jiva'en* er en *prakara* (kategori) af Brahman (den åndelige substans) og er også *jnata, bhokta* og *karta*. Derfor er hans tanker, følelser og villen ikke uden substans.

I sin kognitive eller tænkende funktion observerer og husker sindet. Observationen er dobbelt. Sindet observerer igennem *pratyaksa*, direkte sansning, og *anumana*, logisk slutning. Hvis jeg for eksempel hører en vens stemme igennem min lukkede dør, sanser jeg via logik, at han er i gangen udenfor mit værelse. Således "ser jeg ham i mit sinds øje." Kognition har tre emner: subjekt, objekt og forbindelsen imellem subjekt og objekt. Det, vi kalder tænkning, involverer altid disse tre.

> "Ramanuja har den mest logiske og rationelle opfattelse. Han anser bevidsthed for at være en egenskab ved den, der er bevidst, en virkelighed og ikke en abstraktion"

Som allerede bemærket er *pratyaksa* og *anumana* to niveauer af kognition. Der er en tredje form for kognition, som er den højeste, nemlig *divya-pratyaksa*, intuition eller guddommelig perception. Safaya skriver: "Guddommelig perception er en guddommelig nåde, der nedkaldes igennem handlinger som daglig tilbedelse og meditation i en ånd af hengivenhed."

Grundlaget for sindets konative (villende) side bygger ifølge Ramanuja på fri vilje. Fri vilje er et kendetegn ved den Højeste Herre, og *jivaen* deler denne frie vilje i ganske lille grad. Handlinger i overensstemmelse med Herrens vilje er befriende. Handlinger, der går imod Herrens vilje, straffes under *karma*-loven.

Sindets affektive side er den dybeste. Ifølge Ramanujacarya kulminerer alle virkeligt sunde følelse i kærlighed. *Bhakti-yoga* omdirigerer *jivaens* kærlighed fra materielle objekter til den Højeste Herre, hvorved *jivaen* opnår den højeste lykke. Fordi sindets affektive side styrer de kognitive og konative sider, er den rensende indflydelse på det affektive sind *bhaktis* vigtigste virkning. Men *bhakti-yoga* øver indflydelse på alle mentale funktioner og ikke 'kun' på følelserne.

Bhakti-yoga indgyder i sindets affektion længslen efter den Højeste Herre og intet andet. Dette udløser andre forbilledlige følelser: *kalyana,* en velønskende følelse overfor andre levende væsener; *daya,* medfølelse; *ahimsa,* ikkevold; og *anavasada,* en følelse af glæde.

Til den kognitive side bringer *bhakti-yoga viveka* (korrekt skelneevne) og *arjavam* (integritet og ærlighed). Til den konative side bringer det korrekt handling (*kriya*), åndelig praksis (*abhyasa*) og velfærdsarbejde (*dana*). Til alle sider af sindet bringer *bhakti-yoga prapatti,* fuldstændig overgivelse til Herren.

Ramanuja diskuterer også indgående bevidstheden, og hvordan den betinges under den materielle naturs kvaliteter. Imens *mayavadi-acarya'en* Sankara hævder absolut enhed eller ikke-dualisme (*advaita*), taler Ramanuja om modificeret enhed eller modificeret ikke-dualisme. Ramanuja hævder ikke, at den ikke-dualistiske Absolutte antager den materielle naturs kvaliteter, *sattva, rajas* og *tamas*. Hvis det var tilfældet, var der ingen særlig forskel imellem Ramanuja og Sankara. Ifølge Ramanuja er bevidsthed ikke uforanderlig, som Sankara mener det. For Ramanuja er bevidsthed en *kvalitet* ved den Absolutte Guddom såvel som ved den individuelle sjæl. En anden måde at forklare forskellen på er at sige, at hos Sankara er bevidsthed subjektet, imens det hos Ramanuja er en funktion ved subjektet. Følgelig er bevidsthed hos

Ramanuja ikke statisk, men dynamisk.

Det ikke-dualistiske ved Ramanuja er, at bevidsthed er *aprthak-siddharma*, hvilket betyder, at den kan ikke skilles fra sit subjekt. Og fordi bevidsthed er en aktiv egenskab ved subjektet, forrykker og forandrer den subjektet. For eksempel kan en *jiva* blive ophøjet såvel som degraderet af sin bevidsthed. Degradering af bevidsthed bringer *jivaen* under kontrol af den materielle naturs tre kvaliteter.

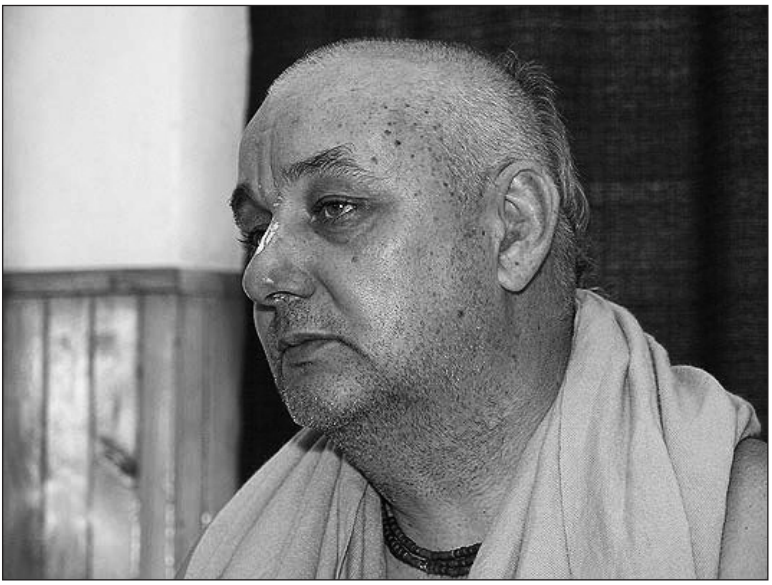

I det vågne stadie, *jagrata,* hvor *sattva-guna* er fremherskende, giver den materielle natur *jivaens* bevidsthed spillerum på det fysiske plan. Bevidstheden flyder via sindets subtile kanal igennem sanserne til sanseobjekterne. I *svapna* eller drøm (*rajas*-tilstanden) blokeres der for den mentale forbindelse til sanseobjekterne. Sindet er aktivt, men engageret med *smrti,* ihukommelse af sanseobjekter. Hukommelsen trækker alle mulige billeder frem uden nogen logisk sammenhæng eller koordinering. Der er noget virkeligt ved alle drømme i den forstand, at alle elementer i enhver drøm er virkelige oplevelser, der lagres i hukommelsen, men drømme forvrider og forvirrer tit virkeligheden. I drømme forbinder sindet sig også somme tider med *divya-pratyaksa*, hvilket kan resultere i overnaturlig forudviden, hvor man ser ind i fremtiden eller får andre oversanselige visioner.

Om *susupti* (dyb drømmeløs søvn, tilstanden i *tamas*) hævder Sankara, at Selvet her er vidne til selve den oprindelige kosmiske uvidenhed (ur-*tamasa,* om man vil). Ved at bevidne den oprindelige *tamasa* opløses *ahankara'et*, det falske ego. For Sankara er *susupti* derfor tærsklen til ren bevidsthed, idet Selvet her er befriet for materielle sansninger og opfattelser.

Ramanuja afviser dette. Ifølge ham kan man ikke sige, at sjælen er vidne til noget som helst i *susupti*. Suhotra Maharaja illustrerer dette med, at en nat begås en forbrydelse i smug og stilhed på en mørk, uoplyst gade. Politiet undersøger sagen, og finder ud af, at en mand stod og ventede i nærheden af forbrydelsesstedet. Da politiet udspørger manden, fortæller han dem, at han så og hørte intet. Da manden intet så eller hørte, kan man da referere til ham som "vidnet"? Nej. Men ikke desto mindre var han til stede i nærheden af, hvor forbrydelsen skete.

På samme måde er subjektet (*jivatma'en*) ifølge Ramanuja til stede i *susupti*, men bevidstheden, der er en egenskab ved subjektet, er ikke aktiv på den tid. Bevidstheden er ikke ren i *susupti*, hvilket bliver tydeligt, så snart vi vender tilbage til den vågne tilstand, hvor bevidstheden med det samme er fuld af materielle ønsker.

Mere præcist er det måske at sige, at den kognitive bevidsthed er koblet fra under *susupti*, for vi skal passe på ikke at misforstå, hvad Ramanuja siger her. Ifølge ham er bevidstheden inaktiv under *susupti*, men alligevel aldrig adskilt fra subjektet. Derfor husker sjælen, når

han vender tilbage til det vågne stadie, at han sov. Han husker også, at hans dybe søvn var en behagelig oplevelse (”Jeg sov godt.”). På dette punkt er Ramanuja og Sankara enige: *jivaen* oplever en slags lykke i *susupti.*

Oplevelsen af lykke i dyb søvn angiver, at imens bevidsthedens kognitive og konative sider er koblet fra, er den affektive side det ikke, hvilket er et bevis på, at sindets affektive side er dybere end sindets andre sider. Da *jnana-yoga* fokuserer på kognition og *karma-yoga* på konation, kan de ikke have samme indvirkning på sindet som *bhakti-yoga,* der fokuserer på den affektive bevidsthed samtidigt med, at de kognitive og konative sider engageres fuldt ud.

“Oplevelsen af lykke i dyb søvn angiver, at imens bevidsthedens kognitive og konative sider er koblet fra, er den affektive side det ikke, hvilket er et bevis på, at sindets affektive side er dybere end sindets andre sider.”

Alt dette giver os en indsigt i beskaffenheden af *karana-deha* (”den materielle årsagskrop”)*,* den fineste materielle indhylling af den åndelige sjæl. De sjæle, der bor på det materielle univers’ højeste planeter (*muni-loka*)*,* og hvis eneste indhylling er *karana-deha*, har ingen fysiske og mentale aktiviteter, men eksisterer i en tilstand af trance.

Dermed ikke være sagt, at *karana-deha* er det samme som *siddha-deha*, den transcendentale krop, som sjælen har/er i den åndelige verden i Herrens hengivne tjeneste. Førstnævnte er fyldt med materielle ønsker, der er spredt som frø ud over hele *karana-deha.* For at frøene kan spire og vokse, skal de sås i subtile eller grove materielle kroppe (*linga-* og *sthula-sarira*). Under skabelsen fremkalder Herren Brahma *jivaernes* materielle ønskefrø fra sin egen årsagskrop og så at sige sår dem på steder i universet, hvor der er *linga-* og *sthula-sarira* (subtile og grove materielle kroppe). I disse områder er *jiva’erne* i stand til at handle på og udleve deres ønsker, i det mindste på den subtile platform. På Janaloka, Tapoloka og Satyaloka har *jiva’en* ingen kontakt med de grove sanseobjekter, hverken igennem sindet eller sanserne. I vores individuelle legemliggørelse som mennesker frigøres der ønsker fra *karana-deha*, og disse ønsker antager en subtil form i sindet og bliver handlet på i den grove krop.

Fordi beboerne på universets tre øverste regioner ikke eksisterer i bevidsthedens mentale og fysiske lag, kan de smage den selvrealiseringens lykke, der kaldes *anandamaya*. Igennem meditation kan de lade deres kroppe indgå i en enhed med ur-uvidenheden, imens de selv stiger op til højere niveauer. Ramanuja taler om to niveauer af bevidsthed hinsides legemliggørelsens årsagstilstand, *yogi-pratyaksa* og *nirupadhika-jnana.* Den første er de fuldendte *yogiers* mystiske sansning. Den anden er selve *turiya,* det fuldstændigt åndelige stadie.

Upadhi betyder betegnelse (dvs. de grove og subtile kroppe). *Nirupadhi* er negeringen af disse betegnelser. *Jnana* betyder viden. På *turiya*-stadiet opnår sjælen transcendental viden uden at være begrænset af materielle tildækninger af bevidstheden. Dette er stadiet i klar bevidsthed. Safaya skriver, ”Igennem dette opfatter personen hele virkeligheden [af den Universelle Form i *mahat-tattva*], ligesom Arjuna opfattede den med de guddommelige øjne, der blev givet ham af Krishna.”

Ramanuja bruger ordet *manas* (sind) til at betyde hele den subtile krop. *Manas* åbenbarer for sjælen den indre tilstand af nydelse og lidelse og den ydre sfære af sanseopfattelse. Som helhed er *manas’* funktion trefoldig: *adyavasaya* eller beslutning, *abhimana* eller selvtilknytning og *cinta* eller overvejelse. Den første er intelligensens bestemte funktion, den anden det falske egos og den tredje selve sindets. ॐ

Refleksioner over Bhakti-siddhanta Sarasvati Thakura

Af Jagattarini Devi Dasi

Lørdag den 14. februar er det Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras fremkomstdag. I den anledning bringer vi uddrag fra en forelæsning med Jagattarini Devi Dasi fra 2004 i Mayapur under et besøg ved hans samadhi (mindegrav) i Mayapur.

Man kan sige, at Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura udnævnte sig selv som fjende af enhver form for religiøst hykleri. Hans stil var så bidende, at Prabhupada plejede at tale om økseteknikken. Han diskuterede med alle om et hvilket som helst punkt, hvor de manglede i deres forståelse af den Absolutte Sandhed.

Hvis han så en *sannyasi* eller *swami* fra en eller anden humbuggruppe, kunne han finde på at gå op til ham og sige: "Hvorfor bedrager du folk?" Han pakkede virkelig ikke tingene ind. Han blev kaldt '*simha sannyasien*', løve-*sannyasien*, på grund af hans beslutsomhed om at skære igennem alle former for bedrag og prætentiøs religion.

Jeg husker, at da jeg først tilsluttede mig bevægelsen i 1970, hang der et billede af Srila Bhaktisiddhanta Thakura udenfor indgangen til tempelrummet. Når jeg så det billede, tænkte jeg somme tider på, hvordan han var som person. Længe før jeg faldt over noget skriftligt om ham, havde jeg konkluderet, at som vores *param-guru* måtte han holde af os. Han må være meget rar og let for os at tilnærme. Selv om han var så striks og gennemskærende, havde jeg altid denne følelse af, at han var vældig rar.

Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura, Srila Prabhupadas åndelige mester, 1876-1937

Da jeg kom til Mayapur, fortalte min mand mig, at nogle hengivne, der havde studeret hans liv, fortalte, at sådan var han faktisk. Han var meget skarpsindig og stærk, når han talte, men han var også mild og aristokratisk i sin fremtoning, som man kan se det på billeder af ham. Han havde altid en eller anden konfekt på sig. Når han mødte børn, gav han dem nogle sødsager. Han var meget faderlig, men når det kom til den Absolutte Sandhed, var han en slagkraftig beskytter af sandheden.

Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura deltog engang på sin faders vegne i en berømt

mela et sted i Bengalen. Der var en debat om, hvem der var bedst – en *vaisnava* eller en *brahmana*. *Vaisnavaerne* havde på den tid ingen status i samfundet. Indien var et kaste-*goswami brahmana*-domineret samfund, så alle ville selvfølgelig sige, at *brahmanaer* var bedre end *vaisnavaer,* der somme tider havde langt hår, røg *ganja,* tiggede fra dør til dør – *vaisnavaer* havde ingen anseelse. Man kan læse, hvad Bhaktisiddhanta Saravati sagde ved den lejlighed, for der er udgivet en bog med hans forelæsning ['Brahmana and Vaisnava']. Først glorificerede han, hvordan *brahmanaerne* er samfundets hoved og citerede mange passager, der berømmede dem. Men som han fortsatte, vendte han det rundt og forklarede, at en virkelig *vaisnava* er i enhver henseende bedre end en *brahmana.* Det betyder ikke nødvendigvis os selv, blot fordi vi er initierede og chanter Hare Krishna, men en, der er dybt absorberet i og virkeligt har accepteret *vaisnava*-religionen, er langt bedre end nogen indenfor *varnasrama*-ordenen. En *vaisnava* har allerede en *brahmanas* kvalifikationer og meget mere, for han er en direkte tilbeder af Krishna. Til sidst stod alle folk op og frembar deres fulde respekt til ham for hans exceptionelle præsentation.

Det var budskabet, han kæmpede så stærkt for. Prabhupada fortalte, at han var som en, der skar alle unødvendige vækster ned for at bane vejen for Krishna-*bhakti* over hele verden. Uden hans prædikearbejde i Indien, hvor han udfordrede kaste-*goswamierne* og etablerede den sande *vaisnava*-doktrin, ville det have været umuligt for os at komme her og på nogen måde blive anset for værdige til noget som helst. Vi ved selvfølgelig selv, hvad vi er værdige til, og hvad vi ikke er. Ikke desto mindre repræsenterer vi Herren Caitanyas lære om, at enhver fra hvor som helst i verden bør accepteres som en del af Hans familie, hvis de seriøst chanter Hare Krishna og tager Hans mission til sig. Gradvist bliver man så renset, at man udvikler alle de kvaliteter, som naturligt er der i den brahminske *varnasrama*-kultur, blot igennem ens sang af det hellige navn. Dette var Bhaktisiddantas præmis.

> "Srila Prabhupada indrømmede, at også når Bhaktisiddhanta talte bengalsk, var hans sprog så højtudviklet, at han (Srila Prabhupada) ikke kunne forstå, hvad han sagde. Imidlertid var han så tiltrukket af at høre ham, at han ville sidde og lytte i timevis."

Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras sprog var så højtudviklet, at når han talte engelsk, troede mange, det var sanskrit. I *A Ray of Vishnu,* en biografi over Bhaktisiddhanta Sarasvati af Rupa Vilasa Prabhu, citeres der en passage fra Bhaktisiddhanta Sarasvati, hvor de første fem eller ti ord giver mening, og derefter bruger han disse usædvanlige højtstående engelske ord og vender og drejer dem så meget rundt, at det lige så godt kunne have været et andet sprog.

Srila Prabhupada indrømmede, at også når Bhaktisiddhanta talte bengalsk, var hans sprog så højtudviklet, at han (Srila Prabhupada) ikke kunne forstå, hvad han sagde. Imidlertid var han så tiltrukket af at høre ham, at han ville sidde og lytte i timevis. Da Srila Prabhupada blev foreslået til indvielse, selv om han hverken var *brahmacari* eller *sannyasi,* sagde Bhaktisiddhanta Sarasvati, at han havde bemærket ham, fordi han var interesseret i at lytte.

Lad mig læse et par citater for jer. Dette er fra en tale, han gav, da han sendte sine første *sannyasier* til Vesten i begyndelsen af 1930'erne. De skulle til England og senere Tyskland. Bhaktisiddhanta Sarasvati:

"Det bør være vores pligt, vores eneste pligt, at kundgøre til alle mennesker, at fuldstændig tiltro til den transcendentale Absolutte Sandhed

er langt den største form for frihed og en, der er uendeligt bedre end det delvise uafhængige herredømme over det forvanskede genskin, som denne materielle verden er. Med et græsstrå imellem vores tænder bærer vi højt løftet over vores hoveder dette virkelige frihedsbanner ud til alle personer. Vi bør være konstant engageret i at synge Sri Haris opstemmende navn ved at tage til os som vores grundlæggende oplysningsprincip, at den højeste vej er den underkastelsens vej, som Sri Rupa Goswami anbefalede, med den yderligere jubel at værne om en urokkelig tro på, at Han vil altid beskytte os. Alle personer i denne verden er virkeligt bedre end os i alle henseender, så vidt denne verden angår. Sådanne anliggender fortjener ikke at blive efterstræbt af os. Vi har intet højere, mere ønskværdigt mål end glæden ved at tjene Sri Hari, *guru* og *vaisnavaerne.* Den svorne tjeneste til Sri Gaurasundaras navn, transcendentale bolig og ønske er vores eneste evige funktion. Det er ikke os at blive opstemte eller modløse over vilkårlige personers ros eller ligegyldighed.

Vi må altid være vågne og opmærksomme med hensyn til vores pligt til at forøge vores Herres glæde ved at tjene Ham med perfekt oprigtighed. Når vi ser på verden, må vi ikke blive tynget af en mentalitet, der er overvældet af følelser af ufuldkommenhed eller på anden måde, når vi ser fattigdom eller lignende, eller vi ser udfoldelsen af verdslig lærdom, position osv. af nogen bestemt person. Dette er alt sammen tilstanden af glemsel af vores virkelige selv. Vi er blot tiggere, der har viet os til sangen af Sri Caitanya-devas ord. Må vi aldrig glemme, at alt og alle, der eksisterer i denne verden, er i bund og grund protegéer ved Sri Gurus lotusfødder for at hjælpe med udbredelsen af hans tjeneste. Må vi altid huske, at alt og alle kun er fortrinlige i det omfang, de er parate til med den yderste ivrighed at tjene støvpartiklen fra min Sri Gurus lotusfødder, og at de ellers blot er det fatamorgana, som den vildledende energi har udtænkt med henblik på vores undergang."

Det kan være vanskeligt at følge hans tale, men hans ord var meget stærke og meget, meget absolutte. Han havde ingen betænkeligheder om at tale den Absolutte Sandhed. Absolut betyder, at der er kun én ting af værdi i denne verden, nemlig at overgive sig et hundrede procent til *guru* og Krishnas lotusfødder og tilfredsstille Herren Caitanya fuldt ud. Det var hans ånd. Da Srila Prabhupada blev spurgt om ham, svarede han: "Hvad kan jeg sige? Han var en Vaikunthamand." Han var en meget kraftfuld *acarya*.

Her er en ting mere, han skrev. Det er fra en af hans artikler:

"Den Absoluttes budbringers første pligt er at bortskære vores forkerte ideer og ændre vores smag. Det er en meget ubehagelig pligt, men vi kan kun gøre fremskridt efter denne forskrift."

Han siger videre:

"I bør være forberedte på bitre ord og på omgørelsen af alt, I har lært. I bør kun høre fra mig, og jeg vil tage alt ansvar. *Bhagavad-gita* giver denne garanti: I behøver ikke bekymre jer for jeres egeninteresser. Jeg sørger for alle jeres interesser. [Her citerer han *Bhagavad-gita*:] "Jeg vil tage mig af alle dine interesser, når du har overgivet dig betingelsesløst og skubbet alle erhvervede ideer til side. Jeg vil sørge for alting, og du behøver ikke længere bekymre dig om dem."

[Bhaktisiddhanta taler igen selv:]

"Det alene er det temperament, der vil føre os til alt det, vi ønsker. At høre transcendental lyd og beskrivelser er det medium, som der bør søges tilflugt til. Det er det eneste, vi har brug for. En urokkelig forkærlighed for at tjene den Absolutte er det afgørende kriterium for at være fremgangsrig. Det er den første ting, man skal bede om at få.

Den næste ting er at rette sig efter Hans forsyn og tjene Hans budbringer. En hengiven af Guddommen har ingen ambition om at besejre sandhedens fjender med sin egen blotte kraft. Han ved udmærket, at al kraft virkelig tilhører den Højeste Herre. Medmindre man har indset denne ydmyghed, kan der ikke være nogen virkelig tjeneste til Guddommen."

Hans ord overstiger langt vores niveau af

fremskridt. Vi er børn, der forsøger at lære A-B-C i åndeligt liv. Vi forsøger at holde sindet fokuseret, skubbe vores materielle ønsker til side og få styr på vores falske ego. Når vi så sammenligner os med disse personer, kan vi se, hvor vi står, og blive en smule ydmyge. Vi kan spørge, hvordan skal det overhovedet kunne lykkes for os. Bhaktisiddhanta svarer, at man skal lytte til disse transcendentale personligheder, der har en urokkelig forkærlighed for at tjene den Absolutte Sandhed.

Vi er tilbøjelige til at sammenligne os med dem, der er på vores niveau eller en lille smule foran os, og vi føler os måske lidt glade over at se os selv på den måde. Men vi bør lære at sammenligne os med det højeste niveau, og når vi gør det, mindsker det så meget gnidningerne hernede på dette plan. Det er sådan, vi gør fremskridt. Vi ser op til disse transcendentale personligheder og tænker, hvordan vi nogensinde skal kunne komme til deres niveau. Men fordi vi gør disse folk til vores helte, ser vi meget, meget højt op og aspirerer efter noget meget højt, og alle de små problemer hernede falder let på plads. Når vi hele tiden ser opad, går vores fremskridt meget hurtigt.

Da jeg første gang så billedet af Bhaktisiddhanta Sarasvati i Los Angeles, indså jeg, at Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura faktisk er exceptionel barmhjertig imod folk som os, der fumler rundt for at komme ud af den materielle verden. Han påskønner os overordentligt: "Se dem, er det ikke forbløffende, at de er kommet her? De har ingen kultur, er født *mlecchaer* og har stadig så mange *mleccha*-vaner, men de er kommet og har slået ind på Caitanya Mahaprabhus vej. Lad mig hjælpe dem på hvad end måde, jeg kan." Denne ydmyghed er dejlig. Den gør underværker med hensyn til at formindske vores falske egoer. Selv om det kan være en smule bittert i begyndelsen, er det rigtigt dejligt, når vi først forstår det, for da kan vi komme til lotusfødderne af personer af dette format og bede til dem: "Jeg er så falden, som du kan se det. Hjælp mig på en eller anden måde. Det ville være så fantastisk, hvis jeg også kunne få Herren Caitanyas nåde og blive en rigtig *vaisnava* og ikke kun en *vaisnava* udadtil, en, hvor *vaisnavismen* stikker dybt indeni med en fast forkærlighed for at tjene den Absolutte."

Vi kan komme til Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras lotusfødder her og mange andre steder. Vi har ham i vores egne templer og derhjemme i hans billedform, og vi bør huske tilbage på, at vi var her. Vi havde hans *darsana*. Han så os, vi så ham, og hans velsignelser er der for os. Hans velsignelser, Srila Bhaktivinoda Thakuras velsignelser og Srila Gaura Kisora Dasa Babaji Maharajas velsignelser er her, og med disse velsignelser bør vi virkelig forsøge at gå dybt i vores engagement i Krishnas tjeneste og vores fremskridt i Krishna-bevidsthed. ॐ

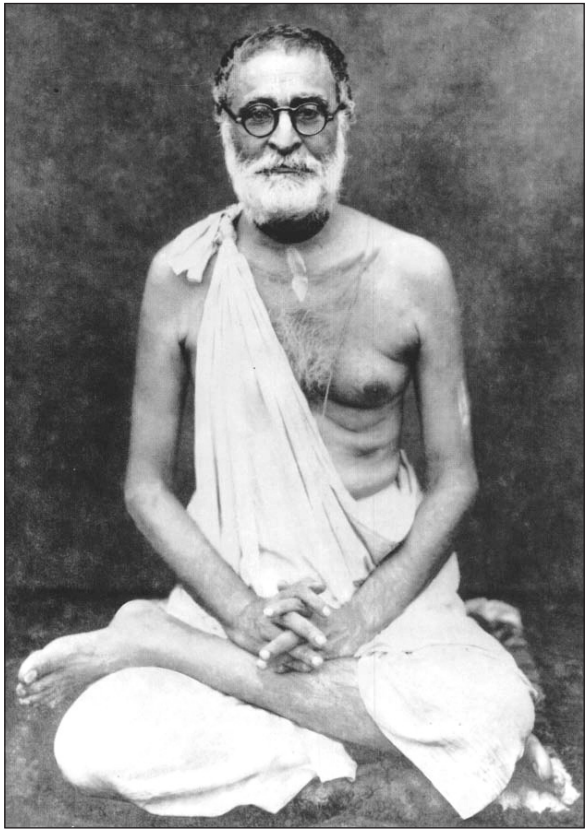

Narottama Dasa Thakura

Fremkomstdag den 9. februar

Narottama Dasa Thakura var en ledende *acarya* i *Gaudiya-vaisnava*-linien og eneste discipel af Srila Lokanatha Goswami. Han blev født som søn af en konge i Bangladesh i midten af 1500-tallet. Fra en meget ung alder var han ekstremt tiltrukket til Herren Caitanya Mahaprabhu, så meget, at efter sin faders død opgav Narottama sine kongelige pligter og rejste til Vrindavana for at søge efter Ham.

Senere hjalp Narottama Dasa Thakura med at bringe Goswamiernes bøger fra Vrindavana til Bengalen og Orissa med hjælp fra Srinivasa Acarya og Syamananda Prabhu. I Kheturi Grama, Bengalen, organiserede han den første Gaura Purnima-festival efter Sri Caitanya Mahaprabhus bortgang.

Han er særdeles kendt for sin *Prarthana*, en komposition af 33 bengalske sange. Disse sange spiller en vigtig rolle i livet for ISKCON's hengivne i deres praktisering af Krishna-bevidsthed i dag. Mange af hans sange findes i sangbogen *Songs of the Vaisnava Acaryas*, som de hengivne bruger dagligt i deres tempeltilbedelse, deriblandt *Nama-sankirtana* og *Sri-Guru-vandana*.

Narottama Dasa Thakura var altid optaget af at synge om Herren Caitanya Mahaprabhu og Herren Nityananda Prabhus herligheder. Igennem hans prædiken blev mange faldne sjæle renset. På den femte dag i den aftagende måne i måneden *karttika* (okt.-nov.) er det hans bortgangsdag, hvor han lod sin krop flyde sammen Ganges-floden, imens han blev masseret.

Den 9. februar er det Narottama Dasa Thakuras fremkomstdag. Et ydmygt forslag er den dag at tage sig tid til at sætte sig ned i sit hjem og synge nogle af disse dybt hengivne sange, for de vil lette byrden af materiel energi fra ens hjerte. ॐ

Ordliste

acarya: mester, der lærer igennem sit eget eksempel
asrama: livsorden bestemt i forhold til ens stadie i livet. Tempel eller kloster. De hengivnes private område i et tempel. Tempelskole, hvor eleverne bor i skolen
bhajana: tilbedelse. (overf.) stillesiddende sang (af Hare Krishna)
bhakti: hengivenhed. Hengiven tjeneste
brahmana: en person fra den første af de fire samfundsklasser, den intellektuelle
chante, chantning: fordansket fra engelsk 'to chant', der betyder at synge eller recitere
Deitet: (fordanskning af 'Deity':) Guddom. Hellig statue af Krishna.
dharma: natur, pligt. Populært oversat som religion
ekadasi: den ellevte dag efter fuld- eller nymåne
Gaudiya-vaisnavisme: Caitanyas religiøse tradition
gopi: kohyrdepige. Krishnas mest fortrolige hengivne i Vrindavana
grhastha: en husholder eller gift menneske
harinama: Guds hellige navn, (overf.) optog med sang af Krishnas hellige navne (egentlig 'harinama-sankirtana')
japa: lavmælt fremsigelse af et mantra (ordret: mumlen).
japa-mala: kæde, man tæller på under japa
Kali-yuga: den nuværende tidsalder, den fjerde af de fire tidsaldre. Den mest faldne og materialistiske tidsalder.
karmakanda: den frugtstræbende handlings vej
kichari: sammenkogt ret med ris, dal-bønner, grøntsager og krydderier
kirtana: forherligelse, sang af Hare Krishna (overf.) kombineret med dans
maya: illusion, kraft, energi. Oftest: Krishnas illusoriske energi
nama-hatta: gruppe af hengivne, der mødes hjemme hos sig selv
prasadam: (overf.) mad, der er ofret til Krishna. Ordret betydning: barmhjertighed
Ratha-yatra: traditionel vognfestival, specielt kendt fra Jagannatha Puri
sadhu: en hellig mand
samadhi: bruges her i betydningen mindestempel for en stor person efter hans død
sankirtana: fællessang af Hare Krishna. Caitanya Mahaprabhus bevægelse kaldes også sankirtana-bevægelsen. sannyasa: den forsagende livsorden
sannyasi: munk i forsagelsens livsorden
sastra: de åbenbarede skrifter
vaisnava: en hengiven af Visnu eller Krishna. Refererer også til 'monoteist'.
yajna: offerhandling
yatra: 'tempel' i betydningen organisation, institution eller menighed. Også festival, samling.
yogi: en, der praktiserer yoga, at forbinde sig med den Højeste

Krishna og bonden

Ved
Dandaniti
Devi Dasi

Dette er ikke en virkelig historie, men jeg håber, at du alligevel synes, du kan lære noget af den.

Krishna mødte engang en bonde på hans mark. Bonden sagde: "Det kan godt være, at du er Gud, men du er ikke nogen god bonde. Vejret er aldrig, som det skal være. Hvis jeg var Gud, ville jeg gøre det helt anderledes, så det alt sammen var meget bedre."

Krishna smilede og sagde: "Så hvad vil du gerne have?"

Bonden svarede "Lad mig bestemme i et år, hvordan alting skal være på jorden."

Krishna svarede, at det kunne de godt sige. Så i året, der kom, ønskede bonden sig kun det bedste for sin jord og fik det, som han ville. Der var hverken tørke eller torden, storm eller oversvømmelser. Bonden var meget tilfreds, for han fik sol, når han ønskede sig sol, og regn, når han ønskede sig regn. Alt gik lige efter hans plan.

Om efteråret skulle markerne høstes. Til bondens forskrækkelse opdagede han, at der ingen korn var indeni aksene. Bedrøvet spurgte han Krishna, hvad der var gået galt.

Krishna fortalte ham: "Fordi du kun ville have medgang og solskin og ingen form for udfordring og modgang, blev kornet aldrig stærkt. svagt. Du valgte i bedste tro naturens hårde vilkår fra, men modgang er nødvendigt for, at både vi og kornet bliver stærkt."

Jeg ved ikke, om du kunne lide historien, men her er der i hvert fald en tegning af Krishna som kohyrdedreng, som du kan farvelægge. ॐ

Det Krishna-bevidste køkken

Transcendental madlavning og kogekunst

Ved Dandaniti Devi Dasi

Banan-halava

En ekadasi-dessert

Prabhupada instruerede engang sin discipel Govinda Dasi om at tørre bananer og dernæst male dem til mel, som man kan anvende til at lave *halava* og andre retter af på *ekadasi* (hvor *vaisnavaer* ikke bruger korn- og bønneprodukter):

"Jeg har behørigt modtaget de bananer, du sendte, og du må gerne sende mig disse tørrede bananer i tonsvis. De er meget nyttige og kan fint bruges til *ekadasi*-madvarer. Efter at have tørret bananerne kan du lave pulver ligesom mel, og ud af dette kan du tilberede *purier*, *halavah*, *pakoraer* og andre frugtprodukter." (Srila Prabhupada, brev til Govinda Dasi, 27. oktober 1969)

Jeg afprøvede konceptet for nylig og malede en pose tørrede bananchips til mel, hvorefter jeg lavede *halava* på traditionel vis. Resultatet var vellykket. Denne udgave af retten er tilsat citronsaft, der giver en frisk frugtsmag. I stedet for citronsaft kan man prøve med lidt stødt kardemomme, kanel, rosiner, hakkede dadler og nødder, og hvad man nu ellers kan finde på at komme i en god *halava*.

Tørrede bananer (bananchips) fås i mange supermarkeder, og hvis man vil være sikre på at få dem økologisk, kan man gå i en helsekostforretning.

Ingredienser:

200 g tørrede bananer
75 g smør
6½ dl vand
1 dl sukker
2 spsk. citronsaft

Fremgangsmåde:

1. De tørrede bananer males til pulver i en krydderkværn eller blender.
2. Smelt smørret i en gryde over medium varme og rist bananmelet heri i ca. 10 minutter. Rør jævnligt i gryden undervejs.
3. Imens varmes sukker, vand og citronsaft i en gryde og småkoger. Når banan-massen er færdig, hældes sukkervandet i, og der røres godt og grundigt rundt.
4. Serveres som dessert eller sammen med en kop varm te. ॐ

Støt vores Deitets-program

Af Jatayu Dasa

Enkelt sagt betyder et tempel, at det er et hjem for Gud i form af Hans Deitet. Når man kommer ind i vores beskedne tempel i Vanløse, drages ens opmærksomhed med det samme til alteret, der står midt for på den fjerneste væg. På alteret er der Deiteter af Herren Caitanya Mahaprabhu og Herren Nityananda Prabhu. Krishna nedstiger i form af Sit hellige navn, de hellige skrifter og som Deiteten. Formålet med Deiteten er, at vi har et fysisk objekt, som vi kan fokusere vores tilbedelse på. Siden vi er absorberet i materielle objekter, antager Krishna en tilsyneladende materiel form, så vi kan se Ham og tjene Ham.

At sørge for templets Deiteter kræver ikke blot meget fysisk arbejde, men også stor hengivenhed. De hengivne, der sørger for Deiteterne – de, der bor i templet, såvel som de, som bor udenfor – har viet en stor del af deres tid til at sørge for, at Deiteterne bades og klædes fint på hver morgen, at nye sæt tøj syes til dem to gange om året, og at der bliver lavet gode måltider til Dem tre gange om dagen.

At tjene Deiteterne er en af de ni processer, der anbefales af tidligere *acaryaer* til udvikling af vores kærlighed til Gud. Ja, det er kun igennem hengiven tjeneste, at vi kan tilfredsstille Krishna, som det står skrevet i *Bhagavad-gita* 18:55:

"Man kan kun forstå Mig, som Jeg er – som Guddommens Højeste Personlighed – igennem hengiven tjeneste. Og når man er i fuldstændig bevidsthed om Mig igennem en sådan hengivenhed, kan man komme ind i Guds rige."

Hvis man gerne vil hjælpe med at tjene Deiteterne personligt, er der mange måder at gøre det på. Adityavarna Devi Dasi kan engagere en i praktisk tjeneste såsom at gøre rent, lave smykker eller sy. Hun kan kontaktes under søndagsfesten i templet. Har man mulighed for det, kan man sponsorere søndagsfesten med 1008 kr., eventuelt i navn af en, man holder af. Her skal man tale med vores tempelpræsident Caitanya Candra Dasa, der bor i templet. Hvis man ønsker at se Deiteterne få gode mælkekonfekter hver morgen, når De vågner, kan man komme til mig (Jatayu Dasa), der køber ingredienserne til sødsagerne, tillaver dem derhjemme og afleverer dem i templet. For en donation på 100 kr. kan man give Gaura-Nitai daglig mælkekonfekt i tre uger. Jeg kan kontaktes i templet til hver søndagsfest. Mælkeretterne omfatter *khir, rasagula* og *sandesa*. Nogle af de hengivne, der har doneret til dette program, er Madhavananda Dasa, Kamsahanta Dasa, Pundarika Dasa og Kusum. Vi takker dem for deres hjælp.

Hvis man foretrækker det, kan man også bare komme med sin egen ofring, næste gang man besøger templet. Man kan give økologisk frugt og grønsager, økologiske mælkeprodukter, tørrede frugter og nødder, krydderier, ghee, rå rørsukker (ikke hvidt sukker), olivenolie og forskellige slags *dal*-bønner. Blomster er også en perfekt gave til Deiteterne til både blomsterkranse og vaser, der kræver en donation på 120 kr. om ugen.

Disse ting bliver brugt i løbet af ugen til at forsyne Deiteterne med førsteklasses måltider, som de hengivne laver og ofrer, og som derefter bliver serveret ud som *prasadam* til både hengivne og gæster. Hvis man vil have yderligere information, kan man ringe til templet på 4828 6446 og tale med en af de hengivne. Vi takker alle jer, der allerede har givet nogle af disse ting tidligere, for jeres gavmildhed. Selv om templet er lille, har det stadig brug for hjælp fra mange hengivne til at holde det kørende.

Alle henvendelser til:
Nyt fra Hare Krishna
Sørningevej 39, Skamstrup, 4440 Mørkøv,
Tlf.: 5927 1930 girokonto 1-688-3204
E-mail: lalitanatha@krishna.dk

Februar 2009

Mandag	**2.2**	**Srila Advaita Acaryas fremkomst (faste til middag)**
Tirsdag	**3.2**	**Bhismastami**
Onsdag	**4.2**	**Srila Madhvacaryas bortgang**
Torsdag	**5.2**	**Srila Ramanujacarya bortgang**
Fredag	**6.2**	**Ekadasi (*mahadvadasi* – faste fra korn og bønner for *Bhaimi Ekadasi*)**
		Herren Varahas fremkomst (faste til middag for både Varaha og Nityananda Prabhu, fest i morgen)
Lørdag	**7.2**	**Bryd fasten imellem 7:52 – 10:53**
		Nityananda Trayodasi: Herren Nityananda Prabhus fremkomst
Lørdag	**14.2**	**Purusottama Dasa Thakuras bortgang**
		Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras fremkomst (faste til middag)
		Srila Gour Govinda Swamis bortgang
Fredag	**20.2**	**Ekadasi (faste fra korn og bønner for *Vijaya Ekadasi*)**
Lørdag	**21.2**	**Bryd fasten imellem 7:20 – 10:42**
		Srila Isvara Puris bortgang
Mandag	**23.2**	**Siva Ratri**
Onsdag	**25.2**	**Srila Jagannatha Dasa Babajis bortgang**
		Rasikananda Prabhus bortgang
Lørdag	**28.2**	**Purusottama Dasa Thakuras fremkomst**
Lørdag	**7.3**	**Ekadasi (faste fra korn og bønner for *Amalaki Vrata Ekadasi*)**
Søndag	**8.3**	**Bryd fasten imellem 6:43 – 10:24**
		Srila Madhavendra Puris bortgang
Tirsdag	**10.2**	**Sri Gauranga Mahaprabhus fremkomst**
		***** Gaura Purnima *****
		(faste til månen står op)

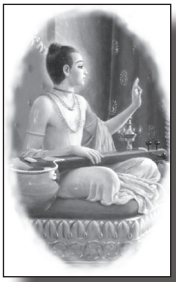

Dødsøjeblikkets sidste tanke

Gamle Anders' seng på sygehuset var omringet af besøgende, men det så ikke godt ud for Anders. Pludselig gav han voldsomt tegn til præsten om at få noget at skrive på. Præsten gav ham kærligt en kuglepen og et stykke papir, og Anders bruge sine allersidste kræfter på at kradse nogle få ord ned på papiret. Et øjeblik efter døde han.

Præsten tænkte, at det nok var bedst at gemme sedlen lidt, så han puttede den i sin jakkelomme.

Til Anders' begravelse gik det under talen op for præsten, at han havde den samme jakke på som den dag, Anders sov hen. "Anders gav mig denne seddel lige før han døde," sagde han. "Jeg har endnu ikke læst den, men jeg kendte Anders, og jeg er sikker på, at det er et opmuntrende ord til os alle."

Præsten åbnede sedlen og læste højt: "Hjælp! Du står på min iltslange."

(Morale: man skal ikke altid tro, at bagsidehistorierne i *Nyt fra Hare Krishna* har en morale.) ॐ